

Confit amargant

Lluís Pasqual estrena al Teatre de Salt 'Celebració', la darrera obra de Harold Pinter, en què descriu en clau de comèdia la superficialitat de l'alta societat

Les tres parelles protagonistes de 'Celebració', en un restaurant 'cool' de Barcelona ideat per Paco Azorín. Foto: MANEL LLADÓ.

Dues parelles, dos germans (Eduard Farelo i Jordi Bosch) casats al seu torn amb dues germanes (Marta Marco i Míriam Iscla), sopen en un restaurant "gilipolles" -definició emprada pel mateix Lluís Pasqual, amb la traducció políticament correcta de "s sofisticat"- de Barcelona, per celebrar l'aniversari d'una de les parelles. En una altra taula hi ha una altra parella (Roger Coma i Clara Segura), i també hi apareixen els propietaris del local (Pep Sais i Àngels Moll) i un cambrer (Boris Ruiz). Harold Pinter situa l'acció en un restaurant del Covent Garden, que sovintegen els aficionats al teatre, i

Pasqual ho trasllada a un hipotètic restaurant al Palau de la Música. De fet, els personatges, segons Pasqual, són com uns quants dels que corren per Catalunya, podrien pertànyer a la "raça dels Millet", i deixen anar frases com: "Saps quants calés vaig guanyar l'any passat?". La conversa d'aquests personatges de classe alta, suposats triomfadors, és superficial, aparentment lleugera, mantenint les formes, adequada a una celebració, llançant-se retrets encoberts de tabola, però, per Pasqual, "amb una profunda mala llet, com aquells confits de colors que amaguen al cor una ametlla amargant", perquè el text mostra que "s'han passat l'existència adaptant-se a un món formal i al principi i al final són igual de beneïts i poca-soltes. La vida que viuen -continua Pasqual- és una mentida inventada que al final resulta insuportable, una manera de viure que resulta absolutament superficial".

De Salt al Teatre Lliure Pasqual explicava ahir, en la presentació de l'espectacle, que es veurà dijous, divendres, dissabte (21 h) i diumenge (19 h) al Teatre de Salt, i que farà estada del 13 de gener al 28 de febrer al Teatre Lliure de Gràcia, que per posar en escena aquesta peça necessitava "primeres espases" de la interpretació, ja que "és una obra d'actors, perquè la rèplica més llarga és de cinc línies", de manera que "per entrar-hi s'havia de ser molt bo", "i els que tinc, ho són, de bons", afegia. Pel que fa al plantejament del muntatge, el director assegura que ho va fer "en dues tardes" i que encara li va sobrar temps, perquè simplement es tracta d'un espai tancat, un restaurant amb gent asseguda a taula, on es desenvolupa tota l'acció, és a dir, el que és habitual en Pinter, que tanca els seus personatges i els confronta. Això sí, l'escenografia, ideada per Paco Azorín, és d'una certa complexitat i aparatositat, perquè les dues taules on actuen els personatges, abans d'ajuntar-se en una de sola, es troben en nivells diferents del restaurant, de manera que l'escenari funciona com una mena d'enorme i

espectacular muntacàrregues, situant el nivell on es desenvolupa l'acció, de manera alternativa, al mateix nivell de l'escenari del teatre.

Lluís Pasqual, proper director del Teatre Lliure, va assenyalar ahir que fins ara no s'havia vist amb cor de fer un Pinter, però aquest, sí: "Pinter m'agradava molt llegit i vist, però no el sabia fer, fins que va arribar Celebració". Per al director d'escena amb aquesta peça et quedés amb la idea que "la vida, al final, fa riure. L'obra de Pinter, d'una textura dramàtica densa i silencis carregats de mala llet, a Celebració, de cop i volta fa un gir de 180 graus i mostra, posant-hi distància, que no és un drama viure i que resulta còmic. A mi m'agrada que la gent rigui i, si pot ser, de manera intel·ligent". Per Pasqual, les escenes van passant, amb lleugeresa, i gairebé tenen punts de contacte amb el teatre de Beckett. L'intent reeixit Celebració és la darrera obra que va escriure Harold Pinter (Londres, 1930-2008), la va publicar el 1999 i la va estrenar l'any 2000 a l'Améida Theatre de Londres, sota la seva pròpia direcció. Salvador Sunyer, en representació d'El Canal, així com Àlex Rigola, en representació del Teatre Lliure, coproductors d'aquest espectacle, es van mostrar satisfets d'haver-lo aixecat finalment, després d'anar-hi al darrere durant un temps i d'haver-ho intentat en altres ocasions. Pasqual, per la seva banda, va explicar que la bona entesa entre El Canal i el Lliure continuarà en el futur, perquè existeix "afinitat i complicitat", "no recordo haver divergit mai amb Salvador Sunyer sobre teatre", va dir.

Publicat a:

-El Punt Comarques Gironines 08-12-2010 Pàgina 39

Font del document:

http://www.elpunt.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/342389-confit-amargant.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=mesCultura&utm_source=rss&utm_medium=mesCultura&utm_campaign=rss